

Arrest

nr. 188 234 van 12 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2017 houdende bevel tot teruggrijving (bijlage 11), op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van Mr. C. HAUWEN *loco* Mr. D. ANDRIEN, die verschijnt voor de verzoeker, en van Mr. I. FLORIO, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2017 wordt de verzoeker, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Abu Dhabi, opgehouden aan de grenscontrole en wordt ten aanzien van hem een beslissing tot teruggrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

TERUGDRIJVING

Op ..... om ..... uur, aan de grensdoorlaatpost .....,
werd door ondergetekende, ...

de heer :

(...)

houder van het document paspoort nummer BK0671368

afgegeven te Dhaka op : 11.04.2015

houder van het visum nr. 004049425 van het type c afgegeven door Zweden

geldig van 01.05.2017 tot 14.08.2017

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : familie

afkomstig uit Abu Dhabi met vlucht EY57 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene stelt als toerist naar België te komen, met een terugkeer naar Bangladesh voorzien op 15.07.2017. Hij legt echter geen stukken voor om dit reisdoel aannemelijk te maken (brochures, reisroute, planning, reisgids). Hij legt wel stukken voor waaruit blijkt dat hij gehuwd is in Bangladesh met mevrouw d. M. H. (...), een Nederlandse dame die hij twee keer ontmoet heeft, met verblijfsrecht in België. Als deze dame werd gecontacteerd, bevestigt ze dat betrokkene "een paar maanden" bij haar gaat verblijven. Het huwelijk van betrokkene werd niet geregistreerd in België en er werd geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

(...)"

1.2. Op 28 mei 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 28 mei 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 29 mei 2017 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 5, 6 en 40 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 3, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het recht op vrij verkeer binnen de Unie. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

« Selon la décision, le requérant ne disposerait d'aucun document démontrant le fait que son voyage était un voyage touristique (brochure, guide de voyage, planning), mais bien des documents confirmant qu'il est marié à une dame hollandaise établie en Belgique ; contactée par la partie adverse, son épouse a indiqué que le requérant restera chez elle durant quelques mois. Ce mariage n'aurait pas été enregistré en Belgique et aucune demande de visa de regroupement familial n'aurait été introduite.

La décision est motivée par l'application de l'article 3 alinéa 1er .3° de la loi, suivant le quel :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants : 1° ...3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ».

- *Traité international*

Suivant le 5ème considérant de la directive 2004/38 :

« Le droit de tous les citoyens de l'Union de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres devrait, pour qu'il puisse s'exercer dans des conditions objectives de liberté et de dignité, être également accordé aux membres de leur famille quelle que soit leur nationalité... »

Suivant l'article 5 de la directive 2004/38 :

« 2. Les membres de la famille qui n'ont pas la nationalité d'un État membre ne sont soumis qu'à l'obligation de visa d'entrée, conformément au règlement (CE) no 539/2001 ou, le cas échéant, à la législation nationale. Aux fins de la présente directive, la possession de la carte de séjour en cours de validité visée à l'article 10, dispense les membres de la famille concernés de l'obligation d'obtenir un visa. Les États membres accordent à ces personnes toutes facilités pour obtenir les visas nécessaires. Ces visas sont délivrés sans frais dans les meilleurs délais et dans le cadre d'une procédure accélérée ».

Suivant l'article 6 de la directive 2004/38 :

« 1. Les citoyens de l'Union ont le droit de séjourner sur le territoire d'un autre État membre pour une période allant jusqu'à trois mois, sans autres conditions ou formalités que l'exigence d'être en possession d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité.

2. Les dispositions du paragraphe 1 s'appliquent également aux membres de la famille munis d'un passeport en cours de validité qui n'ont pas la nationalité d'un État membre et qui accompagnent ou rejoignent le citoyen de l'Union ».

Le délai de transposition de la directive étant écoulé (article 40), le droit interne doit être appliqué et interprété en conformité avec ces dispositions claires de la directive 2004/38.

Le requérant tire du droit de l'Union le droit d'entrer sur le territoire et d'y circuler librement, ainsi que l'a jugé la CJUE (arrêt du 31 janvier 2006 dans l'affaire C-503/03) :

41 Reconnaisant l'importance d'assurer la protection de la vie familiale des ressortissants des États membres afin d'éliminer les obstacles à l'exercice des libertés fondamentales garanties par le traité CE (arrêts du 11 juillet 2002, *Carpenter*, C-60/00, Rec. p. I-6279, point 38, et du 25 juillet 2002, *MRAX*, C 459/99, Rec. p. I-6591, point 53), le législateur communautaire a largement étendu, dans les règlements et directives relatifs à la libre circulation des personnes, l'application du droit communautaire en matière d'entrée et de séjour sur le territoire des États membres aux ressortissants d'États tiers, conjoints de ressortissants d'États membres. Si les États membres peuvent, lorsqu'un ressortissant d'un État membre se déplace à l'intérieur de la Communauté en vue d'exercer les droits qui lui sont conférés par ledit traité et par les dispositions prises pour son application, imposer un visa d'entrée à son conjoint, ressortissant d'un État tiers, les États membres doivent toutefois accorder à ce dernier toutes facilités pour obtenir le visa qui lui est nécessaire.

42 En l'espèce, il est constant que MM. F(...) et B(...), ressortissants d'États tiers, tiraient de leur statut de conjoints de ressortissants d'un État membre le droit d'entrer sur le territoire des États membres ou d'obtenir un visa à cet effet.

L'article 27 de la directive 2004/38 ne limite le droit d'entrée et de séjour que pour pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, lesquels ne sont pas ici en cause.

Refusant au requérant le droit d'entrer sur le territoire et le refoulant, la partie adverse méconnaît les articles 3 et 43 de la loi sur les étrangers, lus en conformité avec les articles 5,6 et 40 de la directive 2004/38, ainsi que lesdits articles de la directive.

- *La loi*

Suivant l'article 43 de la loi sur les étrangers :

« § 1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire : 1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour; 2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ».

La loi n'autorise donc la partie adverse à ne refuser l'entrée aux membres de la famille d'un ressortissant de l'Union que pour une des deux raisons prévues à l'article 43 précité ; or, la décision vise l'application de l'article 3 alinéa 1er .3° de la loi, et non son alinéa 1er.7°, lequel vise l'ordre public.

Surabondamment, la décision ne contient aucune motivation conforme avec le prescrit de l'article 43 § 2 de la loi (violation des articles 43 et 62).

• Erreur manifeste et violation de l'article 3 alinéa 1er .3°

A tout le moins, la décision est constitutive d'erreur manifeste et contrevient à l'article 3 alinéa 1er .3° de la loi : l'objet du voyage du requérant ressort à suffisance de l'objet même du visa (pour visite familiale et non simplement touristique) et du fait qu'il est marié avec une dame hollandaise vivant en Belgique ; nul besoin de brochure ni guide de voyage... pour rencontrer son épouse ; le fait que le mariage ne soit pas encore enregistré est sans relevance, puisque cela n'exclut pas son existence et sa validité est présumée jusqu'à preuve du contraire.

Quant à l'absence de visa de regroupement familial, cela n'exclut pas la liberté de circuler pour rendre visite à son épouse dans le cadre d'un visa à objet familial (articles 5 et 6 de la directive) , étant entendu que le requérant a clairement indiqué à l'ambassade de Suède qu'il est marié avec une ressortissante hollandaise vivant en Belgique, à qui il vient rendre visite.”

3.3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 5, 6 en 40 van de Richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 3, 43 en 62 van de vreemdelingenwet en van het recht op vrij verkeer. Hij meent dat enkel op grond van artikel 27 van de RL 2004/38/EG, namelijk wegens openbare orde, de toegang tot het grondgebied kon worden geweigerd daar hij zich beschouwd als een familielid van een Unieburger. De beslissing zou geen enkele motivering bevatten conform artikel 43 van de vreemdelingenwet. Daar hij gehuwd is met een Nederlandse onderdane, meent hij dat hij geen nood had aan brochures of een reisgids.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker voorbijgaat aan de werking van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een Internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Volgens de memorie van Toelichting i.v.m. de wet van 15 juli 1996 laat artikel 3 eerste lid 3° toe “het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan. Aldus, wanneer er in dit verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te verrechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen.”

Verzoeker betwist niet dat hij, toen de grenspolitie hem erom vroeg, enkel een huwelijksakte kon voorleggen uit Bangladesh, doch niet in het bezit was van enige documenten die zijn “toeristische reisdoel” zouden kunnen staven. Hij toont met zijn betoog dat hij beschouwd moet worden als een familielid van de burger van de Unie, niet aan dat hij niet zou vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van de Vreemdelingenwet (zie verder infra).

De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

“(…) Betrokkene stelt als toerist naar België te komen, met een terugkeer naar Bangladesh voorzien op 15.07.2017. Hij legt echter geen stukken voor om dit reisdoel aannemelijk te maken (brochures, reisroute, planning, reisgids). Hij legt wel stukken voor waaruit blijkt dat hij gehuwd is in Bangladesh met

mevrouw d. M. H. (...); een Nederlandse dame die hij twee keer ontmoet heeft, met verblijfsrecht in België. Als deze dame werd gecontacteerd, bevestigt ze dat betrokkene "een paar maanden" bij haar gaat verblijven. Het huwelijk van betrokken werd niet geregistreerd in België en er werd geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend."

Verzoeker betwist niet dat hij geen enkele documenten bij zich had, doch meent dit te verantwoorden door het feit dat hij gehuwd zou zijn met een Unieburger.

Het loutere feit dat verzoeker een familielid van een burger van de Unie zou zijn, wat alleszins ontkend wordt, nu de huwelijksakte niet werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en uit geen enkel document blijkt dat die buitenlandse akte werd erkend in België, betekent niet dat hij zonder meer de toegang moet worden geboden tot het Belgische grondgebied.

Familieleden van Unieburgers, die zelf geen Unieburger zijn, genieten van een meer gunstige regeling inzake de binnenkomst op het Schengengrondgebied (inreisrecht). Dit blijkt o.m. uit artikel 5 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat werd omgezet in artikel 41 van de vreemdelingenwet:

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."(eigen onderlijning)

Uit voorgaand artikel blijkt echter dat het familielid in het bezit moet zijn van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Met zijn betoog gaat hij voorbij aan artikel 10 - Afgifte van de verblijfskaart van de Richtlijn 2004/38 – waaruit blijkt dat een niet-Unieburger pas geacht wordt in het bezit te zijn van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, indien het desbetreffende document uitdrukkelijk het volgende vermeldt: "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie". Artikel 10 van de Richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

"1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingsstelsel ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

f) in de gevallen artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie." (eigen onderlijning en vet)

Nu verzoeker niet in het bezit bleek van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, toont hij geen schending aan van de richtlijn 2004/38/EG of van het recht op vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden. Een schending van de overige bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3.2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.3.2.3.1.2. In zoverre de verzoeker zich beroept op de artikelen 5, 6 en 40 van de Burgerschapsrichtlijn, wordt er op gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving en niet wordt aangetoond dat deze omzetting niet op correcte of op onvolledige wijze geschiedde (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Te dezen werd de Burgerschapsrichtlijn omgezet in de Vreemdelingenwet. Dit blijkt vooreerst uit artikel 2 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat “(d)eze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG (...) en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (...)”. Ook uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de voornoemde wet van 25 april 2007 blijkt duidelijk dat de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische wetgeving en werd opgenomen in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2006-07, nr. 2845/001, 10 e.v.*). Door louter de artikelen 5 en 6 van de Burgerschapsrichtlijn te citeren en te stellen dat de omzettingstermijn voor de deze richtlijn is verstreken en nog te verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie voor de Europese Unie, toont de verzoeker evenwel niet aan dat deze omzetting niet op correcte of op onvolledige wijze geschiedde. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig beroepen op de door hem ingeroepen artikelen 5, 6 en 40 van de Burgerschapsrichtlijn.

3.3.2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker wordt teruggedreven omdat hij “niet in het bezit (is) van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven”, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoeker stelt als toerist naar België te komen, met een terugkeer naar Bangladesh voorzien op 15 juli 2017, doch “geen stukken voor(legt) om dit reisdoel aannemelijk te maken (brochures, reisroute, planning, reisgids)”, maar wel stukken “waaruit blijkt dat hij gehuwd is in Bangladesh met (...) een Nederlandse dame die hij twee keer ontmoet heeft, met verblijfsrecht in België”, die, wanneer ze gecontacteerd wordt, bevestigt dat de verzoeker een paar maanden bij haar gaat verblijven. Ten slotte wordt nog toegelicht dat het huwelijk van de verzoeker niet geregistreerd werd in België en dat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 43 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.3.3.1. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bescherming van deze bepaling geldt evenwel enkel voor een gezinslid van een Unieburger of van een Belg wanneer aan alle voorwaarden gesteld in artikel 40*bis* of 40*ter* van de Vreemdelingenwet is voldaan. Te dezen betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat er *“geen aanvraag tot gezinshereniging (werd) ingediend”* niet. Ook uit de stukken van het administratief dossier of uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt niet dat de verzoeker een verblijfsaanvraag op grond van de voornoemde bepalingen heeft ingediend, laat staan dat hem een verblijfsrecht in toepassing van deze bepalingen werd erkend. Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat aan de verzoeker door Zweden een visum type c werd afgegeven voor een duur van 90 dagen met het oog op een familiebezoek, wat er niet meteen op wijst dat de verzoeker als doel had zijn recht op vrij verkeer als familielid van een Unieburger uit te oefenen. Aldus maakt de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat hem in strijd met artikel 43 van de Vreemdelingenwet de binnenkomst werd geweigerd.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.3.3.2. Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven”*, waarbij

in concreto wordt toegelicht dat hij stelt als toerist naar België te komen, met een terugkeer naar Bangladesh voorzien op 15 juli 2017, doch “geen stukken voor(legt) om dit reisdoel aannemelijk te maken (brochures, reisroute, planning, reisgids)”, maar wel stukken “waaruit blijkt dat hij gehuwd is in Bangladesh met (...) een Nederlandse dame die hij twee keer ontmoet heeft, met verblijfsrecht in België”, die, wanneer ze gecontacteerd wordt, bevestigt dat de verzoeker een paar maanden bij haar gaat verblijven.

De verzoeker betoogt dat hij een visum had bekomen met het oog op een familiebezoek, en niet om toeristische redenen. Dit visum werd hem evenwel afgegeven door de Zweedse autoriteiten en het familielid dat hij thans wenst te bezoeken verblijft niet in Zweden. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit een document met nr. BN/17-02.066, op 28 mei 2017 opgemaakt door de Federale Politie te Zaventem, dat uit de verklaringen van de verzoeker kan worden begrepen dat hij naar België komt als toerist. De verzoeker, die aan de Zweedse autoriteiten een visum vraagt met het oog op een familiebezoek en plots aan de Belgische grens opduikt als toerist en enkel documenten toont waaruit blijkt dat hij gehuwd zou zijn met een Nederlandse dame met een verblijfsrecht in België, maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat hij “niet in het bezit (is) van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven”.

Waar de verzoeker ten slotte nog stelt dat hij duidelijk bij de Zweedse ambassade had aangegeven dat hij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan met verblijfsrecht in België, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering is ongeloofwaardig nu er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de verzoeker, indien hij zijn echtgenote in België wenste te bezoeken, een visum zou hebben aangevraagd bij de Belgische ambassade te Bangladesh en niet bij de Zweedse ambassade.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 43 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.3.2.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

D. DE BRUYN